

4(094-5)
497-1)

Поштарина плаћена

Год. XII

НОВИ САД 15.-X. 1932.

Бр. 10

ЗБИРКА
ЗАКОНА
МИНИСТАРСКИХ НАРЕДАБА
И УРЕДАБА
И
ЗБИРКА
ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

XII
1932

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ:

Др. НИКОЛА Ј. ИГЊАТОВИЋ
ПРЕТСЕДНИК АПЕЛАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржина: 39. Распис у предмету првенственог подмирења пореза. — 40. Распис М. финанс. о такси, кад се не одобри поравнзње ван стечаја. — 41. Распис М. унутр. послова у предмету уписа рођеног имена у државне матице. — 42. Распис М. правде о правној помоћи с Мађарском. — 43. Уредба о оцењивању судија редовних судова и шеријатских судија.

Садржина: 105 Одговорност за порез. — 106 Губитак часних права — 107. Издржавање небрачне деце. — 108. Дупла застара. — 109. Возарина. — 110. Закуп и право уживања. — 111. Одговорност наследника. — 112. Израчунавање нужног дела при поклону. — 113. Принадлежности јавног намештеника. — 114. Инволвенција трговца. — 115. Стечено имање. Имање од гране. — 116. Заједничко тециво. Терет доказивања код уговора између оца и сина. — 117. Одговорност члана јавног друштва.

ШТАМПАРИЈА БРАЋЕ ГРУЈИЋА — НОВИ САД

§. 7.

Извршење овог закона поверава се Министру правде односно у Хрватској и Славонији, бану Хрватске, Славоније и Далмације.

* * *

Судска пракса. Преузимање радње путем наследства не установљава одговорност по LVII. зак. чл. из 1908. г. Али наследник је одговоран за дугове оставитеља до висине вредности наследства. (К. 578-1911).

Предлежи случај преноса трговачке радње, описаног у LVII. зак. чл. из 1908. г.. ако је купац купио сву инвентарисану робу и намештај, све и ако потраживања нису преузета. — И ако купац радње има знања о томе да преузета радња има дугова, он мора доказати то, да је са брижљивошћу уредног трговца поступао око истраживања личности свију поверилаца и своте дугова. Намера за изигравање није предуслов за одговорност преузимачеву. (К. 767-1911.).

Ако је престала она радња из које потиче потраживање повериочево, те власник престале радње набави другу радњу, па и ову прода: преузимач ове нове радње не може се учинити одговорним за дугове пређашње радње. (К. 711-1911.).

Према приликама случаја и онда може да предлежи пренашање радње, ако се не прими цела имовина радње. Али појам преноса радње не захтева безусловно то, да већи део имовине пређе у власништво примаоца, већ се пренос радње према приликама случаја може установити и на основу уступања таквих права и предности, од којих зависи могућност вођења радње. — Само оне околности могу бити одлучне с гледишта одговорности, које је преузимач приликом преузимања радње поред довољне брижљивости могао узети у рачун, и на основу којих је могао узети у разматрање „шансе“ преузимања; док оне прилике, за које је преузимач после преузимања

Слв. д. ст / 326

радње — и ако још пре исплате куповне цене сазнао, не мењају правно стање, створено преузимањем радње. (Слично К. 506-1912.). — Преузимаач је дужан о дуговима радње уверити се путем распитивања; особито онда када у недостатку прописних трговачких књига, нема поузданих података за установљење величине дугова (БП. Табла 639-1911.).

На основу преноса радње пре ступања на снагу LVII. зак. чл. из 1908. год., не може се одговорност преузимаача оценити по одредбама поменутог закона, већ је преузимаач само онда одговоран за дугове преносиоца, ако их је уговором примио на себе или ако је преузимање радње учињено у сврси изигравања веровникâ. (К. 874-1910.).

При преносу радње, евентуални изостанак муштерије пређашњег власника радње, тим мање може послужити као разлог за раскидање уговора. пошто продавац у погледу изостајања муштерија, без пристанка ових није ни могао примити такову обавезу, на коју би се могао приморати. (К. 980-1910.).

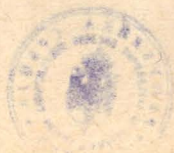
У погледу обавеза, које потичу из трговачке радње ни основу LVII. зак. чл. из 1908. г., за преузимаача радње онај је суд надлежан. који би био надлежан за тужбу, покренуту против преносиоца радње (КП. Табла 233-1910.)

У случају јавне продаје не могу се применити одредбе LVII. зак. чл. из 1908. год. (К. 262-1912.)

Не може бити говора о преносу радње (§. 3. LVII. зак. чл. 1908.) ако преузимаач на јавној продаји купљену радњу уз пристанак преносиоца даље води под фирмом овога. (К. 391-1911.)

Зак. чл. LVII. из 1908. год., има се применити и на продају апотеке, ако се њезин власник у апотеци бави трговачким пословима. (К. 34-1912.)

Пренос апотеке има се сматрати преносом трговачке радње. За дуг закупника апотеке не одговара купац апотеке. (К. 4756-1913.)

У смислу §-а 1. LVII. зак. чл. из 1908., одговорности, заснованој на преносу трговачке радње путем уговора има места само у случају преузимања радње путем уговора, услед чега у недостатку уговорног преноса одговорност преузимаача не може се установити, чак ни онда ако је овај иначе имао знања о обавезама преносичевим. Сама та околност, што куповна цена, постигнута на јавној продаји изгледа ниска, у недостатку других података још не показује то, да је купац око испословања јавне продаје поступао у сврси да изигра права поверилаца. (К. 1443-1912.)

Та околност, што трговац у добрим материјалним приликама живи, још не значи то, да његова радња нема дугова. Погољна информација, добивена у погледу материјалног стања, не ослобађа преузимаача радње од те дужности, да се брижљивошћу редовног трговца распита за дугове радње. (К. 1039-1912.)

И ако је по уговору о преносу радње, продавац одговоран за све дугове, које је преузимаач радње у место њега, повериоцима радње морао исплатити, зато ипак преносилац није одговоран за парнички трошак, који је преузимаач исплатио повериоцима, јер услед примања радње преузимаач је дужан био дугове без парнице исплатити. (К. 731-1913.)

Када се трговачка радња са свим принадлежностима свом робом, намештајем и локалом прими, онда не може бити сумње, да је предмет преноса била самâ радња, а не поједини имовни предмети. Та околност, што преузимаач одма после преузимања није или у опће није даље водио радњу, не тангира важност и крепост преноса радње, јер по LVII. зак. чл. из 1908. г. пренос радње предлежи већ онда, када је за преузимаача постојала могућност, да води радњу, а поред тога је ирелевантно то да је преузимаач фактично друкчије расположио са радњом. (БП. Табла 114-1914.)

Одговорност преузимаача кафане путем уговора не

простире се на такве обавезе преносиоцеве, које не потичу из пренете, већ из друге кафане преносиоцеве. Из образложења самог закона (LVII. 1908.) јасно је, да у погледу одговорности закон чини разлике између дугова. који потичу из пренете радње, и таквих дугова преносиоцевих, који до душе са том радњом не стоје у узрочној вези, и ако су по §-у 261. Трг Закона такођер сличне природе. Наиме по §-у 261. уговори, које склапа трговац, у случају двојбе, а обвезнице већ и онда, ако се из саме исправе противно не види, сматрају се, да спадају к радњи. На супрот томе по мотивацији закона о пренашању трговачке радње, свако примање обавезе, које је трговац примио у тој цели, да радњу оснује н. пр. набављање робе на кредит, изнајмљивање локала, подизање зајма ради тога. — Из задњег егземплификативног набрајања, као и из тога, што је касније изложено, да се увек конкретна радња има узети у обзир, да дакле одговорност није утврђена за такве обавезе, које се у другим сличним радњама редовног тока обично не примају, излази, да је утврђење закона у погледу припадања радњи, уже, наиме, да је законодавац желио протегнути одговорност преузимаача само на оне обавезе, које потичу из саме преузете радње. (БП. 23-1914.)

Сам закон поближе не одређује појам трговачке радње, услед чега се мора усвојити опште примљени смисао, по коме са радња не састоји само из робе и намештаја, већ она садржи у себи и други такви интересни круг (трговачке везе, круг муштерија), који је често драгоценији но сама роба и намештај, тако, да управо сам тај круг по себи и без робе и намештаја може бити суштина радње. Чим неко прибави путем уговора могућност, да такову трговачку радњу у својој суштини даље води, тада већ предлежи пренашање радње, које се има оценити по горњем закону. (БП. Табла 1136-1914.)

Не мења се правна природа предаје радње, тиме што преузимач само дотле води радњу, док није распродајта роба, односно док није обављена ликвидација, а после тога не жели нити фактично даље водити радњу. Сврха LVII. зак. чл. 1908. г. није само то, да повериоци не буду оштећени привидном предајом радње, већ је уопће то сврха, да приликом предаје буду заштићени интереси свију кредитора. (БП. 1207-1914.)

Установљено је пренашање радње, када на одржаној јавној продаји, највећи део робе купи таст продаваочев, а исто тако прекупи и остале покретности, које су на јавној продаји други купци купили, те их остави у радњи, ову, са 2000 К. новца заједно преда својој ћерци, жени дужниковој; а жена дужникова одма убележи фирму, те ранију радњу свога мужа на истом месту, под управом свога мужа даље води. (БП. Табла 1376-1914.)

Под одговорност, означену у LVII. зак. чл. из 1908. г. спада свака таква обавеза, која у узрочној свези стоји са радњом, без обзира на то из какве правне основе потиче обавеза. Следствено простире се и на постојећи дуг преносиоца на име адвокатских трошкова. — Са гледишта одговорности, закон не прави разлике између дугова радње, уведених и не уведених у тргов. књиге. (БП. Т. 1546-1914.)

У колико постоје законом предвиђени предуслови, преносилац је *ex lege* одговоран повериоцима; а ову одговорност не мења та околност, што је преузимач одговорност уговорно искључио или ограничио. (БП. Т. 1546-1914.)

Одговорност преузимача радње не укида та околност, што су уговорне странке од склопљеног и фактично спроведеног уговора о предаји радње, касније одустали и успоставили пређашње стање. (К. 2034-1915.)

У недостатку уговорне предаје радње, одговорност преузимачева само се онда може установити, ако се докаже његова зла намера (*mala fides*). Злу намеру уста-

новљава та чињеница, што је жена, мужевљеву радњу купила новцем мужевљеним; али за установљење зле намере није погодна та околност, што је жена набавила мужевљеву радњу на јавној продаји, као непосредни купац или од тог лица, које је исту радњу на јавној продаји купило. (К. 3495 1915.)

Одговорност, утврђена у LVII. зак. чл. из 1908. г. стиже само оног, ко путем уговора преузме какву радњу а не простире се на тај случај, кад после мужевљевог ступања на војну службу, жена даље води радњу под мужевљеним именом. (БП. Т. 18180-1915.)

Брижљивост, која при пренашању радње терети преузимаача, састоји се у томе, да је дужан, на начин, који одговара приликама истраживати обавезе преносиоаче. Ако је преносилац радње саопштио преузимаачу, да има белешке, из којих се може видети: од кога је и колико робе куповао: непажња преузимаача лежи у томе, што при трагању није употребио те белешке, и што склапање уговора о продаји радње, није зависним учинио од предаје тих бележака. (К. 4902-1915.)

Уступање тих података од стране преносиоача радње, из којих преузимаач радње са брижљивошћу уредног трговца може дознати обавезе, које терете радњу, — има се сматрати таквим неизоставним условом уговора о преношењу радње, без кога би преузимаач радње само онда могао бити обвезан на испуњење уговора, ако је, у вези са установљењем куповне цене, безусловно примио на себе обавезе, које су §-ом I. пренесене на њега. (К. 6313-1916.)

Приликом преноса радње, уговором утврђена забрана конкуренције, која преносиоача радње ограничава, да нову радњу отвори, само је онда безвредна, ако ова забрана престојим утаначењима сасвим онемогућава трговачку делатност преносиоачеву, али није безвредна онда, ако се ово ограничење простире само на мање место и не на дуго време. (Стална пракса).

Та околност, што тужена странка после преузимања фабрике плина није даље водила радњу, не тангира важност и крепост преноса радње, јер по зак. чл. LVII: 1908. пренос радње предлежи већ онда кад је за преузимаача постојала могућност да води радњу, а ирелевантно је, што је преузимаач фактично друкчије расположио са преузетом радњом. — Преузимаач радње у смислу §-а 1. зак. чл. LVII; 1908, постаје солидарним дужником са продавцем. (Кс. у Н. Саду, Г. 112-1925.)

У случају преноса радње, према прописима из зак. чл. LVII: 1908. нови власник јамчи за све обвезе преноситељеве, које потиче из овога посла. Пренос радње дакле не решава обвезе преноситеља, већ само проширује обвезу још и на новог купца (Кс. у Н. Саду, Г. 265-1928.)

Кад једна трговачка радња пређе у руке више лица, ова лица постају солидарно обавезна за сва дуговања пређашње фирме: како ће пак ови међусобно поделити те обвезе, то је њихова интерна ствар. (Кс. у Н. Саду, Г. 1244-1929.)

39.

Распис

Министарства унутрашњих послова бр. 27.012 од 2. јуна 1932 г. у предмету уписа рођеног имена у државне матице.

КРАЉЕВСКОЈ БАНСКОЈ УПРАВИ

Управно одељење

НОВИ САД

У погледу уписа рођеног имена у државне матице доставља се следеће објашњење:

Према чл. 3. Закона о личним именима, сваки има право да се назива оним рођеним именом, које има по прописима Закона, то је, према чл. 23. Закона о личним именима, оно рођено име које му при упису порођаја у

матичне књиге одредио онај фактор, који према чл. 9 поменутог закона, има право и дужност да одреди рођено име детету кад се роди (отац, мати, ванбрачна мати опште-управна власт првог степена). Осим изузетка поменутог у последњем ставу чл. 23. Закона о личним именима (кад рођено име вређа верски осећај, морал или је иначе увредљиво), рођена имена морају се уписивати у матичне књиге онако како их поменути фактор одреди, и морају се у другим званичним књигама и списима означити тачно према упису у матичним књигама.

По духу Закона, нико, ни власт, ни приватно лице, нема право да рођено име које је уписано у матичне књиге преведе на други језик. Али треба тачно утврдити шта је превод. Није на пр. превод кад се имену „Карл“ или „Карољ“ да облик Карло, а био би превод кад се место Карло рекне Драгутин, Драган, или нешто слично, а осим тога, за такве преводе често се и незна аутентично да ли одговарају дотичним страним именима (много од њих имају неколико таквих превода).

И Карло према „Карл“ или „Карољ“, представља извесно језично отступање, али је чисто формално, граматикално, и не противи се духу Закона, јер се њиме не намеће рођено име којим би се обележавала припадност некој другој вери, другом племену или другој народности. и не мења се битно ни у чему рођено име које је уписано у матичну књигу.

Према томе уписивање рођеног имена у званичне књиге и списе на нашем језику допуштено је само у случајевима када се рођено име које је уписано у матичну књигу битно не мења.

Што се пак тиче словеначких рођених имена, њихова измени је у сваком случају искључена, не само с обзиром на напред истакнуто, већ и на чињенице инартикулисане у чл. 3. Устава, где је словеначки, поред српско-хрватског службени језик Краљевине, па да према

толиком износу уопште терете непокретнине свих чланова обитељи А., а нарочито су порицали да би упитни доприноси теретили солидарно на дражби продате некретнине уд. Марије А. А. и у ономе њиховом делу који пада на терет непокретнина малодобних чланова обитељи А. које нису на дражби продате, а на које је уд. А. А. имала својевремено удовичко право плодоуживања.

Упустивши се у разматрање нападнутог дела одлуке уточни суд је констатовао следеће:

1) да се из дописа А. С. Водне Задруге у А. од 19 октобра 1927 бр. 687-927 управљеног Ср. Финансиској Управи у А., види да напред цитирани водоплавни доприноси терете непокретнине уд. Антуна. и другога уписане у grunt. ул. општине С. бр. 2963 и 2964.

2) да су делови упитних некретнина који припадају уд. Марији А. А. и С. А. на дражби продати, дочим они делови — који припадају малолетној Ани А. и малолет. Антуну А. — нису;

3) да је срески суд као grunt. власт у нападнутом односном делу распоредног решења, сматрајући да упитни водоплавни доприноси, солидарно терете све некретнине у поменутих gruntовним улошцима, без обзира ко је њихов власник, распоредио исте на терет масе Марије уд. Антуна А. односно Стевана А. Осим тога ср. суд је навео, да је из масе уд. Антуна А. и зато ваљало ређати односне доприносе јер је она имала удовичко право плодоуживања на деловима некретнина малодобне Ане и Антуна А.

Уточни суд морао је уток удовољити и наредити као у диспозитиву одлуке.

Ј Е Р

1) по § 189 овршног закона само се оне јавне дажбине могу као првенствене ставке ређати, које те-

рете на дражби продате некретнине, остале дажбине власника на дражби продатих непокретнина, које терете друге, на дражби непродате непокретнине, не могу се првенствено ређати из масе на дражби продатих непокретнина;

2) по чл. 144 XXIII од 1885 водни допринос је стварни терет, т. ј. терети ону непокретнину, на коју се односи, али ако је та непокретнина у власништву више сувласника, не може се од једног сувласника, чији је идејни део на дражби продат, односно из његове масе ређати сав терет, који терети све идејне делове свих сувласника, чији делови нису на дражби продати. Не може се ређати чак ни онда, ако један сувласник чији је идејни део на дражби продат има право уживања на осталим идејним деловима осталих сувласника, чији идејни делови нису на дражби продати. Уживалац додуше плаћа јавне дажбине, али то значи, да само уживалац у том погледу стоји у правном односу са власником, те ако се од власника чија је непокретнина на дражби продата, убере допринос из масе, власник има право регреса против уживаоца.

Све ово тим пре, јер оваковом становништву суда одговара и дух 8 члана XV законског чланка из 1900 године. (1112-1928.)

Касациони Суд, Б. Одељење у Новом Саду утоку не даје места, те одобрава утоком нападнуто решење окружног суда у С. као уточног суда са разлога који се оснива на 199 § извр. закона и с обзиром на образложење утока, нарочито зато, јер како се у смислу сада цитираног §-а извршног закона она потраживања водних задруга имају пре хипотекарних веровника намирити која непосредно терете на лицитацији продате некретнине, та потраживања имају карактер реалног терета који се стога као реални терети имају намирити

без обзира на личности власника и без обзира да ли тај власник и иза других некретнина дугује.

Нови Сад, 20 децембра 1928 год.

105.

По §-у 146 Закона о непосредним порезима, некретнине јамче за порез без обзира на то, да ли плаћање терети власника некретнине или плодоуживаоца.

(Кс. у Н. Саду, Вп. 706-931.)

Касациони суд уток уважава, нападнуто решење ставља ван снаге и успоставља онај део решења Среског суда као земљишнокњижне власти у Старом Б. од 2 априла 1931 број 3594-56-1931, који је био измењен нападнутим решењем,

јер према § 146 Закона о непоср. порезима некретнине јамче за порез на њихов приход без обзира на обавезу личности, коју терети дужност плаћања таквог пореза.

У Новом Саду, 10 октобра 1931.

106.

Осудом на губишак часних права, оптуженик губи сва права предвиђена у § 47 Кз., а не само поједина шамо набројана.

(Сто седморице одељ. Б. Загреб
Бр. Кре 171-1930.)

Пресудом Окружног као Зборног суда у Сплиту од 12 марта 1930 Бр. 628-28-73, у колико је оптужени С. био осуђен на губитак само оних часних права, која су предвиђена у броју 3 § 47 К. З. повређен је закон у наређењима §§ 35, 46 одј. 4, 47, и 319 К. З.

Разлози: Пресудом Окружног као зборног суда у Сплиту од 12 марта 1930 Вр. 628-26-73 оптужени С. био је оглашен кривим злочина утаје по § 319 К. З. те на основу првог одељка § 319 К. З. и упоробом § 71 број 4 К. З. и § 35 К. З. осуђен на осам месеци строга затвора и на губитак часних права предвиђених у бр. 3 § 47 К. З. за време од две године.

Ова задња изрека вређа закон у одредби §§ 35, 47 одељ. 4, 47, 319 К. З.

У § 35 К. З. наведене су као споредне казне, које се могу односно морају изрећи уз главну казну, губитак часних права и губитак службе.

Кад суд може да изрече споредне казне, наведене у § 35 К. З. речено је у §§ 46 и 49 К. З. У оба случаја § 319 К. З. Закон предвиђа губитак часних права. Из слога се дакле Закона види, да се кривац из § 319 К. З. има да осуди на споредну казну губитака часних права, и кадгод се осуди на казну строгог затвора. Према томе се је оптуженик морао да осуди на споредну казну губитка часних права, када је због злочинства из § 319 К. З. био осуђен на 8 (осам) месеци строга затвора. Садржина је пак губитка часних права нормирана у § 47 К. З. Оптуженик дакле осудом на губитак часних права губи сва права предвиђена у § 47 К. З. а не само поједине чести часних права ту побројаних, јер Кривични Закон споредну казну губитка појединих чести часних права, побројаних у § 47 К. З. не предвиђа ни у § 35 ни у §§ 46 и 47 већ он предвиђа или сва ту побројана права или никаква. Садржина је губитка часних права уређена законом, те суд не може да ту садржину дели на чести и да кривца осуђује на губитак појединих чести часних права, предвиђених у закону јер га на то не овлашћује никакав пропис Кривичног Закона јер је то пресудни суд учинио повредио је закон наређењима §§ 35, 46 од. 4, 47 и 319 К. З.

Основан је ради тога захтев на заштиту закона, поднесен на основу §§ 41,357 К. П. од Одељења Врховног Државног Тужиоштва при овом Столу Седморице против напред назначене изреке пресудног суда у Сплиту. Ваљало је ради тога уважити речени захтев и пресудити као у изреци.

Сто Седморице, Одељење Б, као Касациони суд, у Загребу, дне 21 маја 1930.

107.

Маши ванбрачног дешета, која се одрекла своје шражбине за издржавање дешета, шу шражбину не може више остварити у својој особи. У оваком случају издржавање за деше може шражити, на основу шач. а) §-а 30. зак. чл. XX:1877. у шу сврху одређен старашељ, јер одрицање материнo не шангира на закону засновано право небрачног дешета према природном оцу.

(АС. у Н. Саду, Бр. Г. 1109-1930.)

Апелациони суд у Новом Саду као ревизиони суд одбија ревизиону молбу тужитељице, те је обвезује да плати туженоме, а на руке његова адвоката у име ревизионог трошка 62 (шездесет и два) дин. у року од 15 дана под теретом принудног извршења.

Разлози: Тужитељица се жали, у својој ревизионој молби да је призивни суд повредио материјално правно правило, када је одбио тужбу с разлога што се је она одрекла права на издржавање свога ванбрачног детета, због чега она нема право да тражи у своје име издржавање детета, јер се из тужбе види, да је она тужбу, као мати њезиног ванбрачног детета поднела ради из-

државања свога сина, дакле као тотор, а не у своје име, а и иначе упитна изјава — није потврђена од стране Сирочадског Стола, а и угрожава интересе њезиног мл. сина, те као таква нема никакве правне ваљаности.

Ова је жалба неоснована.

Тужитељица је додуше изнела у својој тужби, да у име издржавања незаконитог детета мл. М. Васе тражи тужбену своту, али се на темељу тога још не може изрећи, да је тужба покренута од стране М. Драге као зак. и прир. заступника свога детета, јер је тужбу само у своје име потписала, а у тужби је молила да се обвеже тужени, „да је дужан платити „ми“ и т. д.“ дакле њој, у својој особи, а не као зак. и прир. заступнику мл. М. Васе.

Али ни то не би било одлучно, ако би и заиста као зак. и прир. тоторица била тражила то издржавање за своје дете, јер се је она изјавом одрекла од тражења, она дакле може радити на томе, да њена изјава остане у целости у крепости, интереси детета пак — ако га тужитељица не може издржавати — захтевају, да се та изјава не призна и да оно добије издржавање, мада се је тужитељица одрекла тог издржавања. Њихови су интереси дакле у сукобу, те тако у смислу а) тачке §-а 30 зак. чл. XX из 1877 год. само један у ту сврху одређени старатељ може заступати малолетног, и тражити издржавање за дете без обзира на то, да ли се је мати одрекла издржавања или не.

Призивни суд дакле није повредио правно правило, када је тужбу одбио пошто тужитељица уопште није могла тражити то издржавање.

Према свему тому ваљало је ревизиону молбу као неосновану одбити и тужитељицу у смислу §§-а 543, 508 г. п. п. осудити на сношење ревизионих трошкова.

Нови Сад, 19 октобра 1931 год.

*

Види о издржавању небрачне деце: I 10. 13. II. 41. 42 54. 59. III 131 140. 142 VIII. 5. 117. 213. IX. 74. 102. X. 10. 70. XI. 5. 33. 109. 150 170.

108.

Код преступних крив. дела, код којих је прописан затвор до једне године, право на гоњење застарева за две године. Ако пак прође двапутша толико времена, право на гоњење застарева у сваком случају. Ово правило стоји без обзира на то, да ли се дело има квалификовати по старом закону.

(Одељ. Б. б. Касац. суда у Н. Саду,
К. 26-1931.)

Одељење Б. Београдског Касационог Суда у Новом Саду с обзиром на посл. одељак § 385 К. п., а због остварења ништавости из тач. 1 ц. § 385 К. п., пресуде нижих судова у погледу на I р. опт. М. Ј. по службеној дужности на основу § 33 од. 1 Н. к. п. поништава те овог оптуженика на основу тач. 3 § 326 К. п. ослобађа од оптужбе и последица.

Пресуду Апелационог суда што се тиче II р. оптуженога оставља нетакнуту, док решење по ништавним жалбама отклања.

Разлози: Против пресуде Апелационог Суда у Новом Саду Бр. К. 1765-30-1927 од 14 фебруара 1928 год. уложио је ништавну жалбу само посебни бранилац I р. опт. М. Ј. на основу тач. 1 а. и тач. 3 § 385. К. П. због установљења кривице и због непримене § 92 К. З.

По § 78 послед. одељак Н. К. З., код преступних кривичних дела, код којих је прописан затвор до једне године, право на гоњење тих дела застарева за две године.

По § 79 од. 3 ст. Н. К. З. право на гоњење кривичних дела у сваком случају застарева, ако прође два пута онолико времена, колико се по закону за застарелост права на гоњење за то дело тражи.

Како је пак од извршења дела 1925 године до данас протекло више него два пута онолико времена, колико се по закону за застарелост права на гођење за ово дело тражи, то је ово дело застарело с обзиром на предње законске прописе, као и на § 2 од. 1. Н. К. З., по коме се на кривца имају применити оне одредбе старог и новог кривич. закона, које су за њега блаже.

Како су пак нижи судови и поред тога донели кондемпнаторне пресуде и на тај начин створили ништавост из тач. 1 ц. § 385 К. П. која се у см. наређења послед. одељка § 385 К. П. мора имати у виду и по службеној дужности, то је Касациони суд пресудом нижих судова уколико се тичу I р. опт. на осн. § 33 од. 1. Н. К. П. по службеној дужности морао поништити, и овог оптуженика на осн. тач. 3 § 326. К. П. ослободити од оптужбе и последица.

Уколико се пак пресуда Апелационог суда односи на опт., Касациони суд ју је оставио нетакнуту, док је решење по уложеним ништ. жалбама морао отклонити, јер је према напред изложеном беспредметним постао.

Нови Сад, 8 априла 1931.

*

Ово значи, да се двоструко застаревање има применити и код оних крив. дела, која се иначе пресуђују по старом закону. За обично застаревање, држимо, да ово не би било умесно.

109.

Околност, да странка, која тражи повраћај сувише наплаћене возарине, није сачекала свршешак рекламационог поступка или га прешходно није ни покренула, не сачињава разлог за дилашорни приговор, већ може биши само мериторан приговор.

(Касац. суд од. Б. у Н. Саду,
Г. 496-1928.)

Касациони суд даје места ревизионој молби тужиље, пресуду призивног суда преиначује, и одбија тужеников приговор за спречавање парнице.

Ревизиони трошак установљава: за тужиљу у суми од 200 а за туженог у суми од 100 динара.

Разлози: Тужиља се жали да је призивни суд повредио формалне правне прописе кад је уважио тужеников дилаторни приговор, јер чињеница недостајања рекламационог поступка код Управе Државних железница не потпада под одредбу Тачке 2 § 180 Гр. пп., већ то може једино да има утицаја на одлуку о парничним трошковима.

Ова жалба је основана, јер околност да странка која диже тужбу против Државних Железница, ради накнаде сувише наплаћене возарине или претрпљене штете, није претходно приметила или крају привела рекламациони поступак код Управе Државних Железница, није разлог за спречавање парнице у смислу одредбе § 180, 2. Гр. п. п., већ се приговор у том погледу има сматрати само као мериторан приговор преурањености тужбе, који може да има утицаја на одлуку о трошковима.

Како је, према томе, жалба тужиље успела, ваљало је дати места њеној ревизионој молби, пресуду призивног суда преиначити, и тужеников приговор за спречавање парнице одбити, а ревизионе трошкове, с обзиром на даљи ток парнице, за обе стране само установити.

Нови Сад, 23 октобра 1928 године.

110.

Према сталној судској пракси, ако онај ко је дао ствар у закупу, није био власник, већ само плодоуживалац ствари, онда право за-

купника престаје у часу, кад престане и право закупадавчево, на основу којег је могао да ствар да у закуп, што је у конкретном случају наступило смрћу закупадавчевом, који је имао доживотно право уживања на поменушој непокретности.

(Апелац. суд као рев. суд у Н. Саду,
Г. 3649-1929.)

Види: III. 85. IV. 83. Стајалиште Апел суда сматрамо тачним.

111.

За дугове остављачеве наследник одговара само до висине вредности стварно добивеног наследства.

(Касац. суд О. Б. у Н. Саду, Г. 1358-929.)

Касациони суд Б. Одељење ревизионој молби тужитеља места даје, пресуду призивног суда у нападнутом делу јој преиначује, те тужену првог реда обвезује да солидарно и са истим ограничењем са осталим туженима плати тужитељима друго и треће ред. по прв. суду досуђену своту и трошкове, као и у призивној пресуди туженима друго и трећеред. досуђене трошкове.

Све трошкове парнице између прворед. тужитељице и туженика прво-треће ред. пребија и најзад обвезује тужену првог реда да тужитељима другог и трећег реда плати у име ревизионих трошкова 1400 д.

Обавезе се имају извршити у року од 15 дана под претњом принудног извршења, а трошкови платити у руке правозаступника.

Разлози: Призивни суд одбио је тужбу према туженој првог реда (удовици) са разлога да удовица није

наследник јер она има само право удовичког плодуживања, те да стога није могла бити ни утужена због дуга, пок. заостављача.

Тужилац другог и трећег реда се жали због повреде материјалног права.

Жалба је основана.

Правно је правило да за дугове заостављача одговара цео иметак дужника. Према томе веровник има права намирења из целе заоставштине, без обзира како на наследно право наследника тако и на право плодуживања удовице, јер веровник заостављача властан је тражити намирење, како из суштине оставинског иметка, тако и из прихода тог иметка и то истодобно или по његовој вољи из једног од ових.

Стога је повредио призивни суд када је изрекао да прворед. тужена удовица није могла бити утужена и да не одговара до висине свога права плодуживања оставине јер одговорност њезина постоји утолико што мора трпети да се веровник заостављача намири без обзира на њено право удов. плодуживања, а како је према томе заинтересована у парници требало је њу и увући у ту парницу.

Из ових је разлога ваљало рев. молби тужитеља друго и треће ред. места дати и пресуду призивног суда преиначити према диспозитивном делу ове пресуде.

Што се тиче рев. молбе прво ред. тужитељице (у погледу трошкова) и ова је основана.

Тужитељица првог реда, наиме, није веровник заостављача, те према томе, како тужитељи другог и трећег реда, од ње не траже ништа, јер је тужба уперена само до $\frac{2}{3}$ дуга, за који одговарају само тужени а не и прворед. тужитељица, то ова задња није требала учествовати у парници.

Зато је погрешно нашао призивни суд да је тужитељица првог реда дужна накнадити $\frac{1}{3}$ трошкова туж

женима. Како пак учешће прворед. тужитељице није проузроковало вишак у трошковима ни за једну странку, то је ваљало према истој све трошкове пребити.

Нови Сад, 9 октобра 1930.

* * *

Судска пракса. У парници покренутој против наследника, има се начисто извести каквоћа и количина наследства, које је стварно и правно на њих прешло, пошто се ово не може оставити на извршни поступак. (К. 362-1903) Тужитељ је дужан да докаже ко личину и каквоћу наследства (1542-1901.)

Удовица је дужна да трпи, да се поверилац наплати и из прихода оставинске имовине. (К 9524-19.4.)

Види: IX. 56. XI. 10.

112.

При израчунавању нужног дела меродавна је она вредност поклоњених некретнина, коју су ове имале на дан учињеног поклона, а не на дан смрти дародавчеве.

(Кс. у Н. Саду, Г. (142-1929.)

113.

I. Решавање спорног питања око припадности бившег јавног намештеника прошив општине, као потраживање које се оснива на јавном праву, не спада у стварну надлежност редовних судова. II. Дилашорна околност из шач. 1.) §-а 180. Гап. има се узети у обзир по службеној дужности у сваком стадију парнице. У случају ове дилашорне околности, парница

се има у смислу §-а 182. обуставиши, а не шужба одбити.

(Ас. у Н. Саду, као ревиз. суд,
Г. 143-1931.)

* * *

Дилаторна је околност из тач. 1.) §-а 180. Гпп. да остваривање тужбеног потраживања не потпада у опште под грађ. парн поступак или да је за њ одређен нарочити поступак.

114.

У смислу сталне судске праксе, прошив трговца учештале, безуспешно вођене оврхе, претстављају инсолвенцију шога трговца. Знање оауномоћеника веровникова, оврховодишеља о инсолвенцији презадуженог трговца, по сталној судској пракси повлачи за собом правне последице предвиђене у тач. 2. §. 27. зак. чл. XVII:1881.

(Ас. у Н. Саду, Г. 241-1931.)

115.

1. Када родитељ купи за свог сина некретнину и исту препише непосредно са продавца на свог сина, онда се сама некретнина има сматрати спеченим имешком, а куповнина исплаћена од стране родитеља, имовина од гране. —
II. У захтеву да се као имовина од гране до суди некретнина у природи, садржана је и

молба, да се као шаква имовина досуди куповна цена ше некретнине.

(Кс. у Н. Саду, Г. (283-1929.)

* * *

Види: I. 1. 57. III. 15. X. 17. О породичном иметку: VI. 36. IX. 115. X. 18. XI. 21. 74.

116.

1. Заједничко тециво не сачињава онај иметак, који је стечен пре склапања брака, као ни онај, који потиче од предака без давања прошувредности. — II. Против садржине даровног уговора између оца и сина, она странка која то шврди, мора доказаши, да је даша прошувредности. — III. Ако су обдарени син и снаха, а докаже се да је као прошувредности упошребљен мираз, онда се има доказаши и то, да је исти упошребљен не само у користи снахе, него и у користи сина.

(Кс. Н. Сад, Г. 488-929.)

Касациони суд Б. Одељење одбија ревизиону молбу тужене.

Разлози: Предмет је ове парнице односно ревизије да ли парбене некретнине сачињавају заједничко тециво за тужену другу жену остављачеву или не. Правно је правило да заједничко тециво не сачињава онај иметак који је стечен пре склапања брака и онај који потиче од предака, без давања протувредности.

У питању су некретнине из грунт. улошка општине К. број 25 и 511. У погледу некретнина из гр. ул. бр. 25 установљено је (што иначе није ни спорно), да су оне

стечене од стране заостављача пре венчања са туженом, дакле пре склапања брака.

Према томе ове некретнине никако не могу сачињавати према туженој заједничко тециво. Беспредметне су и неосноване услед тог све жалбе ревизионе молбе које се тичу ове некретнине, нарочито пак она која се бави питањем, да ли је тужена тада била верна или не.

Што се пак тиче некретнина из гр. ул. бр. 511 ове су некретнине у $\frac{1}{2}$ делу преписане на остављача по установљењу призивног суда, а на основу прикљученог даровног уговора који је склопљен с једне стране између оца остављачева Х. П. као дародавца и његовог пок. сина и жене му као даропримаца.

Ове се некретнине стога такођер не могу сматрати заједничким тецивом.

Тужена, додуше, тврди да упитни уговор није даровни уговор, јер је наводни дародавац добио у име протувредности 40 000 круна, коју је своту тужена донела као мираз! Но ову околност која се противи писменом уговору морала би тужена доказати, али јој то по установљењу призивног суда није успело. — У осталом, како је поред састављача овим уговором обдарена и тужена лично, она би морала доказати и то, да се наводно дата протувредност односи не само на њезин део, већ и на део мужа. У ревизионој молби тужена тврди да о спорном даровању — односно о датој протувредности — постоји још нека посебна исправа, која се налази, наводно, у поседу Х. П. оца на првом месту обдареног, но ова се тврдња не може узети у мериторно разматрање, јер је изнесена тек у ревизионој молби дакле закашњено.

Из ових разлога призивни је суд умесно нашао да парбене некретнине не сачињавају заједничко тециво, те је ваљало ревизиону молбу као неосновану одбити.

Како питање мираза не сачињава као такво предмет ове парнице, то су беспредметна односна изла-

гања, како пресуде призивног суда, тако и она ревизионе молбе.

Пошто противној странци нису настали трошкови у току ревиз. поступка, није било потребно чинити расположење.

Нови Сад, 27 фебруара 1930.

* * *

О заједничкој тековини: III. 9. IV. 59. 69. 93. VI. 4. 38. VIII. 82. 163. X. 17. XI. 24.

117.

1. У смислу §§-а 88. и 89. Трговинског закона, члан јавног друштва одговара солидарно и за оне дугове друштва, који су постојали већ приликом његова ступања у то друштво. — II. Према §-у 87. Тргов. закона одговорности друштва према трећима почиње и пре убележења, чим друштво почне да ради.

(Касациони суд Одељење Б) у Н. Саду,
Г. 46-1929.)

Касациони суд Б) Одељење одбија ревизиону молбу тужене стране и осуђује ју да тужитељу на руке правозаступника му плати у року од 15 дана под претњом принудног извршења у име ревизионих трошкова 772 динара.

Разлози: Призивни Суд установио је да је тужено С. Т. д. д. ступило у јавно друштво В. А. и друг 1. фебруара 1921. год., да је уплатило свој уговорени улог у износу од 750.000 кр., да је утужени зајам између тужитеља и фирме А. В. и др., закључен 17. августа 1920. год. и да је тужено д. д. остало у фирми све до 1. августа 1921. г. када је путем отказа иступило. Тужени трећег реда С. Т. д. д. у својој ревизионој молби

томе свака словеначка реч, ако се мора да појави у српско хрватском тексту, и обрнуто, мора остати оригинална.

Доставља се горње ради знања и даљег равнања.

4 јуна 1932 год.

Београд

40.

Распис

претседништва Апелационог суда у Н. Саду, у предмету првенственог подмирења пореза, приликом судске раздеобе куповнине на дражби продате некретнине.

Број Претс. I-A-137-926.

Министарство финансија Генерална Дирекција Пореза издала је следећи распис:

„Министарство Финансија, Генерална Дирекција Непосредних Пореза у Београду расписом Број 12241 од 15 априла 1926 године обзнањује, да се под непосредним порезима имају сматрати следећи порески облици: земљарина, разредна и најамна кућарина, тециварина 1, 3 и 4 разреда, порез на капитал (каматовни порез), те доходарина и порез на имовину. Овој Обласној Дирекцији част је горње до знања ставити, па се моли при раздеоби куповине на дражби и проданих покретнина, при стечајним поступцима или њиним расправама где је год реч о непосредним порезима све горе означене пореске облике подразумевати под непосредним порезом. Осим тога из горње темељне врсте непосредних пореза иду и сви државни прирези, као општи доходарински прирез 60% ратни прирез, 500% и 30% ванредни прирез, инвалидски порез те војно коморски прирез.

При концу част је овој Дирекцији приопћити да је тециварина 2 разреда лични порез. Садржај овога моли се сваком од гг. судије обзнанити.“

Овај распис приопћила је Обласна Финансијска Дирекција у Новом Саду свим судским властима на територији Војводине, услед чега се код судова увађа нова погрешна пракса, по којој се свим, у горњем распису наведеним непосредним порезима, доспелих три године унатраг, признаје приликом раздељења куповине право првенственог намирења.

Услед ове нове нетачне праксе постаје грунтовно осигурање зајмових тражбних по свему илузорним, пошто поверилац давајући хипотекарни зајам на основи поуздања у публицитет грунтовних књига, ни у једном случају не може предвидети висину укупног пореског дуговања својег хипотекарног дужника по свим пореским облицима. Сем тога наведена пракса стоји у очитој контродикцији и са позитивном законским прописима. Гласом §-а 35. Зак. чл. LIII: 1912 уживају код судбене раздеокуповине законско првенство следеће дуговине расписале и доспеле за задње три године, рачунајући унатраг од дана кад је задња дражба постала правомоћна: а) земљарина и кућарина, која непосредно терети на дражби продану некретнину, те иза ових пореза расписана државни, јурисдикционални и општински намет, и б) они општински (градски) намети, који непосредно терете на дражби продану некретнину. Ови порески дугови, били они укњижени на некретнине или не, имају се из куповине на дражби проданих некретнина првенствено подмирити. Насупрот јавне дуговине које се не могу уврстити међу наведене првенствене ставке, могу се намирити једино редом укњижбе.

Пошто одредба административне власти не може променити садржај позитивног прописа, то се јасне одредбе § 35 Зак. чл. LIII-1912 као позитивни законски пропис мора респектовати.

Изволите предњи распис у препису саопштити свима старешинама подручних Вам Среских Судова ради знања.

О учињаном изволите ми у року од 8 дана поднети извештај.

Нови Сад, 30 новембра 1926 год.

За претседника:

Др. Поповић с. р.
потпретседник

41.

Распис

Мин. Финансија Бр. 93433-1931 у предмету таксе,
кад се не одобри поравнање ван стечаја

Број Претс. I-A-110-1932 год.

Министарство Правде својим актом од 27 маја 1932 год. бр. 53979 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

„Министарство финансија актом својим од 14 овог месеца бр. 93433-1931 доставило је Министарству правде следеће објашњење:

„Покренуто је питање, да ли ће се платити каква такса и колика за судски рад по предметима принудног поравнања ван стечаја у случајевима, када се предлог за поравнање обустави, не уважи (§ 56 Закона о принудном поравнању ван стечаја од 22 новембра 1929 год. Службене новине бр. 282-CXV од 1 децембра 1929 год.).

Министарство финансија Оделење пореза, на основу §-а 43 Закона о судским таксама даје по овоме предмету следеће објашњење:

Паушална такса за поступак принудног поравнања ван стечаја предвиђена је у тарифном броју 16 лит. б) закона о судским таксама.

У смислу §-а 2 такса 7 лит. б) Закона о судским таксама таксена обавеза за паушалну таксу у поступку принудном поравнању ван стечаја настаје када поравнање суд одобри.

Из овог следи, ако суд поравнање није одобрио, није наступила ни таксена обавеза за предметну паушал-

ну таксу. Због тога фали у оваквом случају баш и сама основа за ову таксу, која се у смислу тар. бр. 16 лит. б) и §-а 17 став 3 Закона о судским таксама плаћа од збира сума употребљених односно расположивих за подмирење веровника.

Преостаје још одговор на питање, да ли се у случају обуставе поступка плаћа која друга такса, пошто нема места наплати паушалне таксе.

У том погледу несме се губити из вида § 1 став 1 Закона о судским таксама, који гледе предмета судских такса каже у првом делу (1) става следеће:

„Такси према приложеној тарифи, која чини саставни део овога закона, подлеже у тарифи поменути списи, радње и исправе“.

Из овог законског прописа следи, да судске радње, које нису поменуте у тарифи уз Закон о судским таксама, не подлеже никаквој такси према тарифи уз Закон о судским таксама нити којој другој такси.

Моли се Министарство правде, да изволи ово објашњење саопштити свима судовима у земљи“.

Предње Вам се достави ради знања.

Нови Сад, 11 јуна 1932 год.

Др. Никола Игњатовић
Претседник Апелационог суда
у Новом Саду

42.

Распис

Мин. правде од 31 авг. 1931 Бр. 107.691 о правној помоћи с Мађарском

Број Претс. I-A-213-1931

Министарство правде својим актом од 31 августа 1931 год. бр. 107.691 доставило је овом Претседништву следеће:

„При правној помоћи са Мађарском опажа Министарство правде недостатке, који у велико спречавају брзо свршавање послова, који се могу свести већим делом на неодржавање прописа, који су донети с обзиром на језик судских замолиоца и прилога као и осталих аката, премда је предње питање у конвенцији о извесним питањима грађанског поступка и приватног права — Службене Новине од 15-X-1930 год. бр. 236-LXXXII — у чл. 3 као и у чл. 19 — конвенције о издавању кривица и судске помоћи у кривичним стварима са Краљевином Мађарском — Службене Новине од 11-VII-1930 год. Бр. 155-LVIII — потанко уређено.

Према цитираним одредбама имају бити сви захтеви, да се изврше саопштења и молбе на писма као и њихови прилози попраћени за мађарске судске власти са мађарским или француским или немачким преводом.

Уједно скреће се том наслову пажња на пропис чл. 6 конвенције о извесним питањима грађанског поступка и приватног права од 15-X-1930 год. бр. 236-LXXXII који гласи:

Ако се акт има да саопшти у облику предвиђеном законодавством замољене стране за саопштење исте врсте он ће бити редигован на службеном језику те стране, или попраћен преводом на томе језику.

У противном случају, замољена страна моћи ће да се ограничи на том да саопштење изврши предајом акта, примаоцу који га драговољно прима“.

Предњих прописа имају се сви судови стриктно придржавати те ће Министарство правде сва писмена, која не би одговарала предњим одредбама, неминовно враћати молећим судовима.

Пошто судови ради превода обично навађају, да немају за то потребних новчаних средстава и судских тумача или својих намештеника, нека се они у будуће придржавају следећих упутстава:

I. У кривичним стварима трошкови превода имају се плаћати из кредита непредвиђених за трошкове казненог поступка, у колико преводиоц (тумач) није по постојећим прописима обавезан уреда ради бесплатно то извршити или у колико преводиоц (тумач) није државни намештеник.

II. У грађанским стварима има трошкове превода сносити претходно странка, која је дала повод, да се има неко писмено превести а трошкови сами сачињавају дио парничних трошкова.

У случају да суд нема способног тумача, а нема ни једног службеника — намештеника, који једним већ горе споменути језиком потпуно влада, има се суд обратити за превод на претпостављени окружни суд.

То претседништво нека изволи предњи распис доставити свима подређеним судовима ради даљег управљања те им скренути пажњу на наредбу Министра правде бр. 58.600-1916 год. о кр. судским тумачима — одштампана у „Збирци закона, министарских наредаба и уредаба и одлука виших судова Краљевине Југославије“¹ бр. 7 и 8 XI год. — 15-VIII 1931 год.

У случају § 28 као и § 42 предње наредбе — када има парнична странка право сиромаштва — имају претседници окружних судова поднети молбе тумача за награде Министарству правде са предлогом о висини хонорара најкасније до 1 марта сваке године ради благовременог ангажовања потребног кредита“.

Предње Вам се доставља ради знања.

Нови Сад, 14 септембра 1931 год.

Др. Никола Игњатовић
Претседник Апелационог суда
у Новом Саду

¹) Има се разумети ова „Збирка“

43.

УРЕДБА

О ОЦЕЊИВАЊУ СУДИЈА РЕДОВНИХ СУДОВА
И ШЕРИЈАТСКИХ СУДИЈА

ОПШТА НАРЕЂЕЊА

Члан 1

Оцењивање судија редовних судова и среских шеријатских судија вршиће се један пут годишње по одредбама ове Уредбе.

Члан 2

Претседник, потпретседници и судије Касационог суда и апелационих судова, претседници окружних судова и врховне шеријатске судије неће се оцењивати.

А) ОЦЕЊИВАЊЕ СУДИЈА

I. Надлежност

Члан 3

Оцењивање судија среских судова, изузев старешина среских судова, врше у првом степену персонална већа окружних судова (§ 23 Закона о уређењу редовних судова), а у другом степену персонална већа апелационих судова (чл. 4).

Члан 4

Оцењивање судија окружних судова и старешина среских судова, врше у првом степену персонална већа апелационих судова (§ 37 Закона о уређењу редовних судова), а у другом степену персонална већа Касационог суда (§ 52 Закона о уређењу редовних судова).

II. Поступак при оцењивању

Квалификациони листови

Члан 5

За оцењивање судија служи квалификациони лист који мора садржавати ове податке:

- 1) владање у служби и ван службе;
- 2) стручна спрема (познавање закона и осталих наређења);
- 3) марљивост у служби;
- 4) способност и схватање уопште;
- 5) поузданост у служби;
- 6) коју је врсту послова радио и са каквим успехом;
- 7) подесност за саобраћај са странкама и за вањску службу;
- 8) за коју се врсту послова може нарочито препоручити и да ли је способан за старешински или виши положај од онога на којему је;
- 9) да ли се је истакао каквим радом у служби или ван службе, практичним и литерарним, који би указивао на његову способност;
- 10) знање страних језика; и
- 11) нарочите околности које су још одлучне за оцену.

Члан 6

Квалификациони листови држе се у тајности у поверљивом досијеу који се мора водити за сваког судију посебице и чувати са осталим поверљивим актима.

Члан 7

Непосредне старешине дужни су у току године водити засебни квалификациони лист о сваком судији по обрасцу приложеном овој Уредби, те га попуњавати на крају месеца јуна и децембра и на крају листа ставити своје опште мишљење и предлог за оцену судије. Неповољна мишљења морају бити образложена.

Претседници зборних судову могу пре попуњавања квалификационик листова саслушати претседнике већа у којима је дотични судија радио.

За старешине среских судова водиће квалификационе листове претседници окружних судов.

Шв. д. ст/326

Позив на претплату!

Умољавамо све наше п. претплатнике, да нам на име претплате за 1932 годину изволе послати дин. 120.—, јер је претплата за целу годину платива била још у почетку године.

Уједно и овим путем позивамо оне наше п. претплатнике, који још ни до данас нису исплатили претплату за раније године, да изволе то одмах учинити, јер је наш часопис упућен једино на претплату.

Најпосле саопштавамо и то да се код Уредништва још могу добити „Збирке“ из 1924—1930 г. свако годиште по 100 Дин., а годиште 1931 по 120.— Динара Судије и судијски приправници добијају „Збирке“ из год. 1924—31. у пола цене.

Нови Сад, 15 октобра 1932 год.

Уредништво „ЗБИРАКА“

Телефон 24-98

МАЛИ ЗБОРНИК ЗАКОНА

ЗА ПРАВНО ПОДРУЧЈЕ АПЕЛАЦИОНОГ СУДА
У Н. САДУ У ПРЕВОДУ ДРА НИК. ИГЊАТОВИЋА
ПРЕТСЕДНИКА АПЕЛ. СУДА У Н. САДУ

Св. 10	Закон о брачном праву	Дин.	10—
Св. 14.	Закони о новијем уређењу судског одмора	"	6—
Св. 16.	Закон о привредним предузимачи- ма рада	"	6—
Св. 17.	Менични закон (стари)	"	6—
Св. 18.	Закон о кајишарству и о интересима	"	6—
Св. 20.	Закон о увреди краља	"	5—
Св. 21.	Закон о извлаштењу	"	6—
Св. 22.	Закон о пољопривреди	"	8—
Св. 25.	Закон о суд. поништењу вредн. хартија	"	6—
Св. 26.	Закон о уређењу тудорских ствари I.	"	10—
Св. 27.	Закон " " " " II.	"	10—
Св. 28.	Закон о чеку (стари)	"	5—
Св. 30.	Трговински закон II. део	"	10—
Св. 31.	Закон о јавним бележницима (стари)	"	5—
Св. 32.	Закон о трг. и индустр. коморама	"	5—
Св. 2.	Упутство како да се гради прив. тестаменат	"	5—
Св. 5.	Наредба бр. 72.400 1914	"	5—
Св. 6.	Наредба бр. 3000-1915	"	5—
	Пословна правила за окружне судове	"	5—
	Станарински статут Града Новог Сада	"	5—

